

ഫാ. ജോസ് ചിറ്റിലപ്പള്ളി സി.എം.ഐ

ദൈവാരൂപി നിറഞ്ഞ മനുഷ്യൻ

സുവിശേഷത്തിൽ യേശു മൊഴിഞ്ഞ ഏറ്റവും ചെറിയ ഉപമ ഓർത്തുപോവുകയാണ്. ഒറ്റവാചകത്തിലൊതുങ്ങുന്ന പുളിമാവിന്റെ ഉപമ. ഒട്ടേറെ സത്യങ്ങൾ ഒളിവിതരുന്ന സുന്ദരമായ രൂപകം. “ഒരു സ്ത്രീ മൂന്നളവ് മാവിൽ അതു മുഴുവൻ പുളിക്കുവോളം ചേർത്തുവെച്ചിരിക്കുന്ന പുളിമാവു പോലെയാണ് ദൈവരാജ്യം.” (ലൂക്കാ. 13:21)

പരിശുദ്ധ കന്യാകാമറിയം അടുക്കളയിൽ അപ്പമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ പുളിമാവ് ചേർത്തു വയ്ക്കുന്ന മാവിൽ വരുന്ന അനുപമമായ പരിവർത്തനം യേശു വിസ്മയമുറുന്ന മിഴികളോടെ വീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. പുളിമാവിന്റെ പ്രവർത്തനഫലമായി പരുപരുത്ത മാവ് മാർദ്ദവമുള്ളതായി നീളത്തിലും വീതിയിലും ഉയർന്ന് വിരിഞ്ഞു പൊങ്ങുന്നു. മാവ് പാത്രത്തിൽ കോരിയൊഴിച്ച് പാകപ്പെടുത്തിക്കഴിയുമ്പോൾ രുചികരമായ അപ്പമായിത്തീരുന്നു.

നിത്യപിതാവിന്റെ സത്യവചനമായ യേശുവാകുന്ന പുളിമാവുകൊണ്ട് അടിമുടി പുളിപ്പിച്ച് അനുസ്യൂതം ദൈവത്തിലേക്ക് ഉയരുകയും അനവരതം മനുഷ്യരിലേക്ക് വിരിയുകയും ചെയ്ത അതുല്യവ്യക്തിപ്രാവേചനമായിരുന്നു. വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ. നമ്മുടെ മുൻ രാഷ്ട്രപതി ഡോ. ആർ. വെങ്കിട്ടരാമന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ ധ്യാനയോഗവും കർമ്മയോഗവും സ്വന്തജീവിതശൈലിയിൽ സമഞ്ജസമായി സമന്വയിപ്പിച്ച അപൂർവ യുഗകർത്താവായിരുന്നു ചാവറച്ചൻ. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച്, 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസമായി നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ച്, 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രകാശഗോപുരമായി തീർന്ന വളർന്ന്, 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിനെ പ്രകാശഗോപുരമായി തീർന്ന പരിപൂർണ്ണതയുടെ ആചാര്യനായിട്ടാണ് സുകുമാർ അഴീക്കോട് ചാവറച്ചനെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ ഒരു ധ്യാനവുമായി കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ ഒരു ധ്യാനയോഗിയായിരുന്നു. ഈശ്വരോന്മുഖതയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഏറ്റവും സമ്പന്നമായ വശം. പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര. മാനാനം കുനിൻമുകളിലേക്ക് നടന്നുനീങ്ങുന്ന ചാവറച്ചനെ നോക്കി “ഇതാ ദൈവാരൂപിയായ നിറഞ്ഞ മനുഷ്യൻ” എന്ന് ജനങ്ങൾ പറയുമായിരുന്നു. ചാവറച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവം സ്നേഹധനനായ ഒരു പിതാവാണ്. ദൈവപിതാവിനെ സ്നേഹസമ്പന്നനായ അപ്പച്ചനായി കണ്ടറിഞ്ഞ് ആ അപ്പന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന മകന്റെ ചാരുതയാർന്ന ചിത്രം ചാവറച്ചന്റെ സാഹിത്യകൃതികളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് ‘ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളിലും ‘ആത്മാനുതാപ’ത്തിലും നമുക്കു ദർശിക്കാനാവുന്നു.

ചാവറച്ചന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ പ്രാർത്ഥന അപ്പനുമായുള്ള സ്നേഹസംഭാഷണമാണ്. ക്രൈസ്തവ ആധ്യാത്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനം ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള പിതൃപുത്രബന്ധമാണ്. ദൈവത്തെ ‘ആബാ’ എന്നു വിളിക്കാനാണ് യേശു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചത്. പിതാവായ ദൈവത്തെ ആബാ എന്നു വിളിക്കുന്ന പുത്രസ്വീകാര്യത്തിന്റെ ആത്മാവിനെയാണ് നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചാവറച്ചന്റെ പ്രാർത്ഥന ഈ പിതൃപുത്രബന്ധത്തിന്റെ അനുഭവവും ആസ്വാദനവുമാണ്.

മുപ്പത്തിരണ്ടു പേജ് മാത്രമുള്ള ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളിൽ 31 പ്രാവശ്യം ദൈവത്തെ ‘അപ്പാ’ എന്ന് ചാവറച്ചൻ വിളിക്കുന്നുണ്ട്. “ഇതാ എന്റെ അപ്പന്റെ തിരുമുമ്പിൽ ഞാൻ വരുന്നു... പ്രിയമുള്ള അപ്പാ നിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ മുട്ടുകുത്തിയിരിക്കുന്നു... എന്റെ അനുഗ്രഹമുള്ള അപ്പാ, നിന്റെ തിരുമുഖം എത്രയും അഴകുള്ളതാണ്...എന്റെ അപ്പാ, ആ പേരുകൊണ്ടല്ലാതെ നിന്നെ വിളിക്കുവാൻ എന്റെ ഹൃദയം എന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല...” ഇന്നിന്റെ ‘മമ്മി-ഡാഡി’ സംസ്കാരത്തിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമായി ദൈവത്തെ അപ്പാ എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന അതീവഹൃദയമായ ഒരു ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ ഉടമയായ ചാവറച്ചനെ ഈ വരികളിൽ നമുക്കു കാണാം. ദൈവത്തെ ‘എന്റെ അപ്പനും’ ‘നല്ല അപ്പനും’ ആയിക്കാണു ‘ആബാനുഭവ’ത്തിന്റെ മുർത്തിഭാവമായിരുന്നു ചാവറച്ചൻ.

ആത്മാനുതാപത്തിലെ ഈരടികളിലും ഇതേ ശൈലി തന്നെ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കാം.

“മമപിതാവ് നീയേ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ മംഗലം നീയെന്നയേ മറ്റൊന്നുഗുണം നാഥം. എന്നുടെ സ്നേഹം നീയേ ഭാഗ്യവുമെനിക്കു നീ നിന്നിലല്ലാതെ ഞാനെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു. ശ്വാസവുമെനിക്കു നീ യാവനപാനം നീയേ ആശ്വാസം നിന്നിലല്ലാതെയെവിടെയെനിക്കയ്യോ.”

ദൈവസന്നിധിയിൽ ധ്യാനനിർലീനനായി നൽകുന്ന ചാവറച്ചൻ സെന്റ് പോളിനെപ്പോലെ ‘എനിക്ക് ജീവിക്കുന്നതു ക്രിസ്തുവും മരിക്കുന്നതു ലാഭവും’ മാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ്. ഇതെങ്ങനെ സാധിതമായി എന്ന ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം ചാവറച്ചൻ തന്നെ നൽകുന്നുണ്ട്.

“എത്രയും ചിത്രമാം നിമുഖപത്മത്തെ ഏകാന്തപ്രേമത്താൽ പാർക്കുന്നഹം”.

അങ്ങനെ ഏകാന്തപ്രേമത്തിൽ എത്രയും മനോഹരമായ യേശുവിന്റെ തിരുമുഖം ഉറ്റുവീക്ഷിച്ച്, പരിശുദ്ധാ

രുപി നിറഞ്ഞ ദിവ്യപുരുഷനായി ഉയരുകയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ. യേശുവിൽ സ്നേഹവും ഭാഗ്യവും ദർശിച്ചു, ശ്വാസവും ആശ്വാസവും നിക്ഷേപിച്ചു. യാവനയും പാനീയവും ആസ്വദിച്ചു യേശുബദ്ധമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ചാവറയച്ചനു സാധിച്ചു. “കർത്താവാണ് എന്റെ ഓഹരിയും പാനപാത്രവും. എന്റെ ഭാഗ്യേയം അവിടുത്തെ കരങ്ങളിലാണ്.” (സങ്കീർത്തനം 16) എന്ന മനോഭാവം ചാവറയച്ചനിൽ രൂഢമൂലമായിരുന്നു.

യേശുഅനുഭവത്തിനുള്ള തീവ്രമായ അഭിവാഞ്ഛ ചാവറയച്ചനിൽ തിളങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ആത്മാനുതാപത്തിലെ മൂന്നാം അധ്യായം മുഴുവൻ യേശുവിനാൽ നിറയാനുള്ള പ്രാർത്ഥനാപ്രകരണങ്ങളാണ്.

“കാരുണ്യനാഥനാം ദൈവകൃമാരന്റെ ആരണ്യശോഭയെ കാണാകേണം. മാന്യഷനീചവേഷത്തെ ധരിച്ചൊരു മാന്യഷത്രാതാവെ കാണാകേണം. ഉന്നതനാം ദൈവം കന്യാമറിഞ്ഞതിൽ വന്നുപിറന്നതും കാണാകേണം,”

‘കാണാകേണം, കൃഷ്ണാ കണികാണാകേണം’ എന്ന ഹൈന്ദവ ഭക്തിഗാനത്തിന്റെ ഈണത്തിൽ വിരചിതമായ ഈ വരികളിൽ യേശുവിനെ സദാ മനസ്സിൽ നിനച്ചു, യേശുവിന്റെ ജീവിതരംഗങ്ങൾ ഹൃദ്യമായി അനുസ്മരിച്ചു, യേശുവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്ന ചാവറയച്ചനെയാണ് നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയുക. യേശുവിനെ കണ്ണോടുകണ്ണുകൾ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെ പുതിയ മേഖലകളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന ചാവറയച്ചൻ, അസ്സീസിയയിലെ വി. ഫ്രാൻസിസിനെപ്പോലെ, പ്രകൃതിയിലൂടെയും അനുദിനജീവിത സംഭവങ്ങളിലൂടെയും സർഗപിതാവിന്റെ പക്കലേക്കുയരുന്നത് ആത്മാനുതാപത്തിലെ വരികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“ആകാശഗമനവും ആദിത്യപ്രസരവും പ്രകാശഗ്രഹങ്ങളും നക്ഷത്രക്കൂട്ടങ്ങളും ഭൂമിയിൽ മുളച്ചുള്ള പുള്ളുപുഷ്പാദികളും ഭൂതലും സമസ്തവും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് ഇതൊക്കെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്തുകാരണമെന്നും ഇതിനെക്കണ്ട് നിന്റെ മഹിമ ഗ്രഹിപ്പാനും ഇപ്പോലെയുള്ള ഭാഗ്യമീലോകെ വച്ചുവെങ്കിൽ അപ്പരലോകെയുള്ള ഭാഗ്യങ്ങളെത്രചിത്രം എന്നിതൊക്കെയും കണ്ടു ഗ്രഹിപ്പാൻ കണ്ണുതന്നു” പ്രപഞ്ചത്തെ ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്ന വിശ്വഗായകനായിരുന്നു വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ചാവറയച്ചൻ.

ദൈവാനുഭവത്തിന്റെ അനന്തരഫലം അനുതപ്തഹൃദയമാണ്. പരിശുദ്ധി തന്നെയായ ദൈവപിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ താനെത്ര നിസാരനാണെന്ന ചിന്ത ചാവറയച്ചനെ ‘ആത്മാനുതാപത്തി’ ലേക്ക് നയിക്കുന്നു. സർവനന്മയായ ദൈവത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നതിനോ അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രാപിക്കുന്നതിനോ തനിക്കർഹതയില്ലെന്ന് ചാവറയച്ചൻ ആവർത്തിച്ചേറ്റു പറയുന്നത് ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളിലും ആത്മാനുതാപത്തിലും സുതരാം വ്യക്തമാണ്.

“വെണ്മയായ് നടുപ്പനായ് തന്നൊരു വെള്ളവസ്ത്രം നന്മയും കളഞ്ഞയ്യോ പാപിന്താൻ മഹാമൂഢൻ നിന്നുടെ പുത്രസ്ഥാനം നശിപ്പിച്ചതും ദുഃഖം എന്നതിൽപരം ദുഃഖം പിശാചിൻ ദാസനായി പാപിയാം മമ പൈതൽ പ്രായത്തിൻ കുറ്റങ്ങളെ താപത്താൻ പൊറുതിയെക്കണ്ടു പ്രാർഥിക്കുന്നേൻ. നിന്നുടെ തിരുക്കരം നീട്ടിയെൻ തിരുവാഴ്വ് തന്നിടണമേ മമപാപവും പോക്കിടേണം.”

‘മാമ്മോദീസായിൽ ലഭിച്ച പ്രസാദവരം ഒരിക്കലും കളകപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല’ എന്ന് മരണാവസരത്തിൽ പ്രഖ്യാപി

ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ചാവറയച്ചന്റെ പാപബോധവും അനുതാപാരുപിയും ഉന്നതമായ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെയും ഉദാത്തമായ പുണ്യപൂർണ്ണതയുടെയും പ്രകാശനാണ്.

പാപബോധം സ്നേഹധനനായ ദൈവപിതാവിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതിന് ചാവറയച്ചന് ഉൾപ്രേരണയേകി. ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളിൽ ദൈവഭവനത്തിൽ കണ്ണുനട്ടുകൊണ്ട്, ധൂർത്തപുത്രനെ മനസിൽ സ്വരൂപിച്ചുകൊണ്ട് ചാവറയച്ചൻ വിവരിക്കുന്ന രംഗം അതീവഹൃദ്യമാണ്: “ഇതാ, സർഗവാതിലുകൾ തുറക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ വേഷത്തിൽ എന്നു ചെന്തേണ്ടു. ഇപ്പോൾ എന്റെ അപ്പൻ വന്ന് എന്നെ പിടിച്ചു തഴുകും. ഞാനതിന് യോഗ്യനല്ല. അതിനാൽ ഞാൻ അവിടുത്തെ തൃപ്താദങ്ങളിൽ വീഴട്ടെ.”

ഇവിടെ ചാവറയച്ചന്റെ ദൈവാനുഭവം ആത്യന്തികലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ചാവറയച്ചനെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു കൊണ്ട് ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരുദ്യോഗിക ഡിക്രിയിൽ പറയുന്നത്: “എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എന്റെ വചനം പാലിക്കും. അപ്പോൾ എന്റെ പിതാവ് അവനെ സ്നേഹിക്കുകയും ഞങ്ങൾ അവന്റെ പക്കൽ വന്ന് അവനോടുകൂടി വസിക്കുകയും ചെയ്യും” (യോഹ. 14: 23). കർത്താവിന്റെ ഉറു വചനങ്ങൾ പ്രസാദവരമുള്ള ഏതു ക്രിസ്തുശിഷ്യനിലും സാർഥകമാണെങ്കിൽ, വന്ദ്യനായ ചാവറ കുര്യാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചനിൽ ഈ ദൈവികസാന്നിധ്യം ബാഹ്യലോകത്തിന് ദൃശ്യമാകത്തക്കവിധം വളരെ പ്രകടമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ദൈവികമനുഷ്യനായി അഥവാ പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിറഞ്ഞവനായി മനുഷ്യർ കാണുകയും അപ്രകാരം പരസ്യമായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ യേശുവാകുന്ന വചനത്തെ “കണ്ണുകൊണ്ടുകണ്ട്, കാതുകൊണ്ടുകേട്ട്, കൈകൾകൊണ്ടു തൊട്ട് (1 യോഹ. 1:1) ആ വചനാനുഭവം സ്വായത്തമാക്കിയ ചാവറയച്ചൻ മനുഷ്യർക്ക് ദൈവത്തിന്റെ മനോജ്ഞദാനമായിത്തീർന്നു. ആത്മാവിന്റെ ആന്തരികഹർമ്യത്തിൽ ദൈവാനുഭവത്തിന്റെ അഗ്നിയാൽ ജ്വലിച്ച അദ്ദേഹം ‘തപസ്സുഭവന’ മായ ദർശനവീട് സ്ഥാപിച്ച് ജനനന്മയ്ക്കുപകരപ്രദമായ അനേകം കർമ്മപരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു. ദൈവാരൂപിയാൽ നിറഞ്ഞ ചാവറയച്ചൻ ആ അരുപിച്ചതിൽ അദ്ഭുതത്തിന് അവകാശമില്ല. ചാവറയച്ചൻ ആത്മാനുതാപത്തിൽ ആലപിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്:

“കേസരിരാജൻ നീ, നിന്നുടെ സുമതം കേരളമൊക്കെയും കാണാകേണം കൈകാലും ശേഷവും നൽകിയ നിൻവേദം കൈക്കൊണ്ടിടുന്നതും കാണാകേണം”.

ചുരുക്കത്തിൽ ജ്ഞാന-ഭക്തി-കർമ്മമാർഗങ്ങളെ സ്വകാര്യവ്യക്തിത്വത്തിൽ സുന്ദരമായി സമന്വയിപ്പിച്ച ധന്യാത്മാവാണ് ചാവറയച്ചൻ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു പുരുഷായുസ്സിൽ ചെയ്യാവുന്നതിലധികം കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു തീർക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. സന്യാസസഭകളുടെ സ്ഥാപനം, അജപാലന പരിഷ്കാരങ്ങൾ, ഭ്യാസപ്രവർത്തനം, മുദ്രാലയപ്രേഷിതത്വം, വിദ്യാശുശ്രൂഷ, സാഹിതീസേവനം, കുടുംബസമുദ്ധാരണം എന്നീ തലങ്ങളിൽ ചാവറയച്ചൻ കാഴ്ചവച്ച സംഭാവനകൾ അന്നത്തെ തലമുറയെ ധന്യമാക്കി. അന്നത്തെ തലമുറയായ മാർ മാത്യു കാവുകാട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്ത പറഞ്ഞതുപോലെ, ചാവറയച്ചൻ “സന്യാസികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സമുദായസേവകനും സമുദായ സേവകരുടെ ഇടയിൽ ഒരു സന്യാസിവര്യനും ഇരുകൂട്ടരുടെയും ഇടയിൽ ഒരു കമഹാപുരുഷനുമായി ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു.”